

Ökumenikus munka

Nehéz jó analógiát találni azokra, akik a keresztény egyházak egységéért dolgoznak. Néha hídépítőknek hívják őket. Van valami igazság a képben. Köteléket, összekötő utat próbálnak építeni azok között, akik különváltak. De az az egység, amelynek megteremtésére törek-szenek, nagyobb, mint amit bármilyen híd létrehozhat. Hisz végül is a két part messze marad egymástól. Éppen csak egy keskeny átjáró köti össze őket: a híd. Mi nagyobb egységet kívánunk, mint amit a híd hozhat létre távoli partok között. Néha békeköveteknek mondják őket, mert feladatuk az, hogy fenntartsák a dialógust a megoszlott testvérek között. De a követek nem egyesítik a különféle nemzeteket. Inkább még hangsúlyozzák a megoszlást. Mi többet óhajtunk, mint beható esz-mecserében álló külön-külön birodalmakat. Reális, vitális egységet kívánunk, amely áthatja a különbségeket, anélkül, hogy elnyelné őket. Hiszen nem országok és nemzetek megoszlása ez: a kereszténység ha-sadt részekre. És össze kell hegeszteni megint.

Két fémdarabot összehegeszteni, úgy, hogy eggyé váljanak, nehéz művészet. Tűz által történik. Aki a keresztény egyházak egységéért munkálkodik, azt úgy jellemezzük jól, ha azt mondjuk, hogy ennek a hegesztőfolyamatnak a közepében áll. Húsában és csontjaiban érzi az égető tüzet. Senki emberfia ne vállalja ezt a helyet, ha nincs benne bő-séges szeretet minden irányban, ha nem tud szeretetforrás lenni mind-két oldal számára, amelyet egyesíteni kíván. Mert általa kell a szétört daraboknak eggyé válniok és visszanyerniök eredeti szilárdságukat.

Ennek a munkának megvannak a maga követelményei. Kivitele-zéséhez a gondolkodás és a szív mély megtérése szükséges. Ezért nem lehet senkisé az ökuméné jó munkásává egy éjszaka alatt. Hála Istennek sok jó ökumenikus emberünk van mindkét oldalról, akik készek az áldozatra és sokat tesznek a törés helyrehozására. De mint mindig, hamis próféták is járnak körül. Ha valaki megkapta az egy-ségért való munka kegyelmét, annak igazoló jele az, hogy szeretete minden irányba kiterjed: katolikusokra, luteránusokra, kálvinistákra, különbség nélkül. Mert a szeretet nem hitvalláson alapul és nem azon, ki milyen közösség tagja. Az igazi szeretet egy gazdag belső forrás teli-jéből fakad, nem pedig a tárgy megválasztásának válogatós ízléséből. Ha valaki csak egyik irányban szeret, a másokban nem, akkor nem építője az egységnek. Az ökuméné igazi munkásának lenni annyit tesz, mint kiterjeszteni a szeretet és megértés határait: azelőtt csak egy keresztény közösséget ölelt át, most mindegyiket átfogja. Katolikusok és protestánsok egyaránt átmehetnek külső változáson a szív meg-térése nélkül. Egyszerűen megváltoztathatják lojalitásuk tárgyát anél-

kül, hogy kiterjesztenék szeretetüket. Azok a katolikusok, akik egyszerre elkezdenek szeretni mindent, ami protestáns, de részvétlenek saját egyházuk sebei és szenvedései iránt, nem ökumenikusok. Szeretjük pontosan olyan kicsi, mint azelőtt. Kifigurázní a pápát vagy a püspököket éppen olyan csekély szeretet jele, mint egy protestáns közösség fejét és presbitereit kicsúfolni. Ugyanez állna egy protestánsra is, ha az ökumenizmus azt jelentené neki, hogy baráti viszonyban van a katolikusokkal és elhanyagolja saját közösségét. Az igazi szeretet helyébe nincs pótlék. Ha hiányzik, az elárulja magát.

Senkisémet lehet ökumenikus ember, aki saját családját gyűlöli. Az egyházak egységéért dolgozni annyit jelent, hogy minden irányban a szeretet és könyörület forrása vagyunk.